

nemlig bekendt for alle, at den Kommission, der i sin Tid blev nedsat angaaende det her omhandlede Spørgsmaal, afgav sin Betænkning i Slutningen af Aaret 1914, og Lovforslaget her er, som det ærede Medlem ogsaa sagde ved Fremlæggelsen, i Virkeligheden med enkelte mindre og ikke principielle Ændringer et Optræk af det Mindretalsforslag, der findes i Betænkningen, saa det har ikke været vanskeligt at faa udarbejdet et Lovforslag, hvad den ærede Ordfører for Forslagsstillerne heller ikke har paastaet, men Lovforslaget kunde altsaa for saa vidt have været fremsat paa et hvilket som helst Tidspunkt af denne Samling, ved Begyndelsen af Samlingen, om man havde ønsket det, ja, det kunde have været fremsat tidligere endnu, hvis man havde ønsket det. Jeg har nu i al Almindelighed den Opfattelse, at det Spørgsmaal, der her er Tale om, er saa stort, at der var al Grund til, at et Lovforslag desangaaende blev fremsat og forberedt af en Regering, af den paa det givne Tidspunkt siddende Indenrigsminister, og naar Ministeriet ikke har fundet Anledning til at tage Hensyn til den Betænkning, der er afgivet, og hvori der er flere Forslag — jeg kunde fristes til at sige: noget for enhver Smag —, forstaar jeg det egentlig godt, for det er efter Krigens Udbrud, at Betænkningen er afgivet, og jeg har heller ikke ventet, at Ministeriet vilde tage det Spørgsmaal op under Krigssituationen. Jeg udtaler altsaa ikke her nogen Bebrejdelse mod Ministeriet, men gør blot opmærksom paa, at hvis Hensynet til selve Sagen er Hovedhensynet for det ærede Medlem og hans Parti, burde disse, som jo har megen Indflydelse paa Ministeriet, have formaaet det til at tage Sagen op; vilde det saa ikke, kunde der altid være Tale om at fremsætte et privat Lovforslag, men saa synes jeg, det skulde være sket noget tidligere end nu, da der, som vi ved, ikke er mere end et Par Maaneder eller saa tilbage af Rigsdagssamlingen og vel ikke mere end 3 Maaneder til Valget, i hvert Fald saa kort en Tid, at det ærede Medlem ikke kan gøre sig noget Haab om i den Tid at faa Sagen ført igennem og vistnok heller ikke gør sig noget Haab derom.

Jeg vil imidlertid, da Sagen nu foreligger til Behandling, benytte Lejligheden til at tale rent sagligt om Spørgsmaalet, og jeg vil da først, inden jeg gaar over til selve Principperne saavel som Enkelthederne, understrege, hvad den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Borgbjerg) ikke

syntes at være klar over, nemlig den Forskel, der er mellem Forsørgelse og Understøttelse. Den ærede Ordfører brugte flere Gange den Vending, at det var Invaliditets- og Alderdomsforsørgelse, der her var Tale om, men det er det ikke. Lovforslaget siger, som rigtigt er, at det er et Forslag til Lov om Invaliditets- og Alderdomsunderstøttelse. Der er heller ikke efter dette Forslag Tale om, at Samfundet paatager sig Forsørgelsen af Invalidere og gamle. Der er Tale om, at Samfundet skal yde en Understøttelse til dem, der er trængende og ikke kan klare sig selv. Jeg ønsker, at man skal se dette klart, for at det, der her er Tale om, ikke skal komme til at sejle under falsk Flag. Der er ikke her Tale om Forsørgelse, men om en Understøttelse, maa jeg bruge det ikke meget yndede Udtryk: Almisser; den skal sættes i Forhold til Trangen; er der stor Trang, skal der ydes meget, er der mindre Trang, skal der ydes mindre, og er der slet ingen Trang, skal der slet ikke ydes noget. Det er altsaa en Understøttelseslov, der er Tale om, ikke en Forsørgelseslov. For øvrigt har det ærede Medlem Ret i, at der, som det ærede Medlem sagde med en Vending, han vistnok har fra Betænkningen, er et Hul i vor sociale Lovgivning med Hensyn til Invaliderne. Vi har Sygekasserne, og vi har Alderdomsunderstøttelsesloven, men der er et Stykke der imellem, der ikke endnu er udfyldt. Det var specielt det Hul i vor sociale Lovgivning, der i sin Tid foranledigede, at Spørgsmaalet blev rejst paa Rigsdagen. Jeg maa have Lov til, uden i øvrigt at komme mere vidtløftigt ind derpaa, at minde om, at det var det ærede Medlem fra Vraa, nu fra Frederikshavn (Thomas Larsen), der i Rigsdagssamlingen 1901—02 rejste Kravet om at fylde dette Hul. Dette er ret interessant. Jeg vil begynde mine saglige Bemærkninger med at gøre opmærksom paa, at den Gang det ærede Medlem fra Frederikshavn havde rejst Spørgsmaalet under den Form, at der blev stillet Forslag om, at Folketinget skulde nedsætte et Udvalg til at overveje de herhen hørende Spørgsmaal, blev et saadant Udvalg paa 15 Medlemmer nedsat, og det afgav en Betænkning den 7. Maj, der findes i Rigsdagstidenden for 1901—02. Der var i dette Udvalg et Flertal, bestaaende af 13 Medlemmer, og det har maaske nogen Interesse at høre Medlemmernes Navne, de fleste af dem er ikke længere Medlemmer af Tinget. Udvalgets Flertal bestod af: Byriel Jensen, Frandsen, K. Kristjansen, Kvist, Knop,